

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobců: **a) Ing. M. B.**, **b) V. B.**, obou zastoupených JUDr. Jakubem Vozábem, advokátem se sídlem Na Pankráci 11/449, Praha 4, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Plzni**, se sídlem Radobyčická 12, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2010, čj. ZKI-O-52/401/2009, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2011, čj. 57 A 20/2010 - 44,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2011, čj. 57 A 20/2010 - 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

1. Katastrální úřad pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Plzeň-město (dále jen „katastrální úřad“), rozhodnutím ze dne 5. 11. 2009, čj. OR-49/2009-405/2, nevyhověl návrhu žalobců na opravu chyby v katastru nemovitostí, spočívající v provedení výmazu zápisu vlastnického práva k budově na parc. č. 6338/2 a pozemku parc. č. 6338/2 v katastrálním území Plzeň, obec Plzeň. K odvolání žalobců žalovaný změnil výrokovou část rozhodnutí katastrálního úřadu pouze po formální stránce.

II.

2. Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 28. 2. 2011, čj. 57 A 20/2010 - 44, zamítl.

3. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že katastrální úřad provedl zápis záznamem v roce 1999 v souladu s § 7 odst. 1 zákona 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, v rozhodném znění, a to na základě rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 14. 12. 1998, čj. 30 C 26/97 - 61 (dále jen „rozhodnutí okresního soudu“).

4. Dále krajský soud neshledal důvodnou žalobní námitku, dle níž byl zápis proveden podle listiny, která nesplňovala požadavky stanovené relevantními právními předpisy. U předložených písemností nezjistil chyby v psaní nebo počtech či jiné zřejmé nesprávnosti, proto podle jeho názoru neměl katastrální úřad důvod k vrácení této listiny příslušnému soudu.

5. Smyslem řízení o opravě chyb v katastrálním operátu je podle krajského soudu uvedení údajů v katastru nemovitostí do souladu s listinami založenými ve sbírce listin, přičemž podle judikatury Nejvyššího správního soudu nemůže taková oprava zakládat, měnit či rušit vlastnická a jiná věcná práva k nemovitostem. Soud proto dovodil, že návrhu žalobců ve správním řízení nebylo možné vyhovět. Cestou opravy chyb v katastru nemovitostí se totiž domáhali změny vlastnického práva k předmětným nemovitostem.

III.

6. Žalobci (stěžovatelé) brojili proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení.

7. Stěžovatelé nesouhlasili se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí okresního soudu bylo způsobilým podkladem pro provedení posuzovaného záznamu. V době jeho vydání nebyl v katastru nemovitostí zapsán údaj o pozemku parc. č. 6338/2 a předmětná stavba (garáže) byla evidována jen jako vedlejší příslušenství stavby hlavní. V listinách, které jsou podkladem pro zápis do katastru, přitom musejí být nemovitosti zásadně označeny aktuálními údaji. Navíc vzhledem k tomu, že na základě rozhodnutí okresního soudu měl být proveden zápis reálného rozdělení pozemku, ve výroku tohoto rozsudku měla být příslušná část pozemku označena podle geometrického plánu a výrok měl na tento plán odkazovat. Právě v porušení těchto povinností stěžovatelé spatřovali zřejmou nesprávnost, pro kterou měl katastrální úřad vrátit příslušné listiny s uvedením zjištěných nedostatků.

8. Dále stěžovatelé namítli, že v rozporu se zákonem byla zapsána i stavba garáží, neboť v řízení o zápisu nebyla doložena jediná listina, která by prokazovala její existenci, účel využití, polohopisné určení ani skutečnost, že je způsobilá být samostatným předmětem právních vztahů. Novou, dosud neevidovanou budovu nelze zapsat pouze na podkladě rozsudku soudu o určení vlastnictví k nemovitosti.

9. Katastrální úřad tedy podle stěžovatelů provedl změny v katastrálním operátu zcela nesprávně. Jedná se o zřejmý omyl při vedení a změně katastrálního operátu ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), v rozhodném znění, způsobený pracovníkem katastrálního úřadu. Závěrem stěžovatelé zdůraznili, že případné provedení opravy nemůže nijak ohrozit práva vedlejšího účastníka, neboť si může ve věci určení vlastnického práva podat novou žalobu tak, aby soud vydal rozsudek splňující veškeré náležitosti listin sloužících k zápisu do katastru nemovitostí.

IV.

10. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

11. Nejvyšší správní soud je při posouzení kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 2 a 3 věty první s. ř. s. vázán jejím rozsahem a důvody. Podle § 109 odst. 3 s. ř. s., část věty za středníkem, je soud povinen zkoumat, zda napadené rozhodnutí netrpí některou z taxativně uvedených vad (zmatečnost řízení před soudem, jiná vada soudního řízení, jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí, nicotnost správního rozhodnutí), k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

12. V posuzované věci dospěl zdejší soud k závěru, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. K tomuto pochybení musel přihlédnout, přestože je stěžovatelé v kasační stížnosti nenamítli.

13. Podle obsahu spisů bylo rozhodnutím okresního soudu určeno, že vlastníkem předmětných nemovitostí je Česká republika. Na základě tohoto rozhodnutí byl proveden zápis vlastnického práva České republiky záznamem, o který v posuzované věci jde. V řízení o návrhu na opravu chyby v katastrálním operátu vystupovala Česká republika (jednající příslušnou organizační složkou, tj. Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, Územním pracovištěm Plzeň) jako vlastník předmětných nemovitostí v postavení účastníka řízení.

14. Z výše uvedených skutečností plyne, že Českou republiku je třeba v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného považovat za osobu, která by mohla být přímo dotčena na svých právech a povinnostech zrušením napadeného rozhodnutí. Je totiž zřejmé, že jakákoliv změna údajů v katastru nemovitostí, týkající se předmětné stavby a pozemku, může zasáhnout do právního postavení vlastníka nemovitostí. Případný výmaz záznamu vlastnického práva by se vzhledem k významu zápisů v katastru nemovitostí nepochybně mohl dotknout jeho práv a povinností.

15. Stěžovatelé označili v žalobě Českou republiku jako osobu, která přichází v úvahu coby osoba zúčastněná na řízení. Krajský soud však postupoval v rozporu s § 34 odst. 2 s. ř. s., označenou osobu nevyrozuměl o probíhajícím soudním řízení a nevyzval ji k podání sdělení, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastěné na řízení. Krajský soud jí tímto postupem zcela znemožnil účastnit se daného řízení, nedoručil jí ani rozhodnutí ve věci

samé. Vzhledem k tomu, že v posuzované věci krajský soud opomněl uvedený subjekt již na samém počátku řízení, Nejvyšší správní soud již nemohl jeho pochybení sám zhojit.

16. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu přitom v usnesení ze dne 23. 5. 2006, čj. 8 As 32/2005 - 81, www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že pokud soud nevyrozumí osoby zúčastněné na řízení a neumožní jim tak účastnit se řízení v tomto postavení, je soudní řízení zatíženo vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) a § 109 odst. 3 s. ř. s.

17. Nejvyšší správní soud proto v posuzované věci uzavřel, že se krajský soud svým procesním postupem dopustil pochybení, které mohlo mít za následek nezákonnost vydaného rozhodnutí, a ke kterému je třeba přihlédnout ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s. z úřední povinnosti. S ohledem na vyslovený závěr se pak Nejvyšší správní soud nemohl zabývat kasační stížností po věcné stránce a posuzovat důvodnost jednotlivých stížních námitek.

18. Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu nezákonným, proto jej zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. srpna 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu